

EEN DAK DAT GELUIDEN MAAKT

Bor zit rechtovereind in zijn bed. Voetstappen klinken boven hem op de krakende zoldervloer. Hij weet het zeker: er is iets of iemand daarboven. Of verbeeldt hij het zich alleen maar? Is het gewoon het hout van de zoldervloer dat kraakt? Dat komt door het weer, volgens zijn vader.

Door het weer... Papa bedoelt zeker dat het dak zo lek is als een mandje. En de regen zorgt ervoor dat het hout nu waarschijnlijk zo rot is als maar kan zijn.

Niemand kan daarboven zonder gevaar voor eigen leven een stap zetten. Papa heeft het Bor in elk geval verboden.

‘We willen niet dat je daar eindigt,’ zei zijn vader erbij, en hij wees naar buiten, naar de met planten overwoekerde begraafplaats vlak bij hun huis. ‘Daar wil je echt niet voor altijd terechtkomen,’ voegde hij er nog aan toe. Nee, hier wel, dacht Bor toen, op deze afgrond langs de rand van de wereld.

Heel lang geleden dachten de mensen dat de wereld plat was. Dat heeft Bor op school geleerd. Als je maar lang genoeg rechtdoor bleef lopen, viel je vanzelf van de rand af. Nou, die rand van de wereld had best hier kunnen liggen, denkt Bor. Die mensen van vroeger hadden zich hier allang omgedraaid. Hoelang wonen ze hier nu al? Een week, maar het lijkt veel langer. En het ergste is: papa heeft besloten dat hij hier wil blijven. Voorgoed! Levend begraven is de beste omschrijving, eerlijk gezegd.

Bor spitst zijn oren, maar hij hoort niks meer. Ook niet het gehuil van gisteren, dat volgens zijn vader met de kieren in het dak te maken heeft.

Alles heeft hier met het dak te maken, volgens papa.

Bor glipt uit zijn bed. Voor de zekerheid wil hij de deur van zijn kamer op slot doen.

Hé, dat is gek. Als hij de sleutel wil omdraaien, merkt hij dat de deur al op slot zit.

Heeft hij dat al eerder gedaan dan? piekert Bor. Hij kan zich er niks van herinneren.

Een koude wind strijkt

langs zijn blote benen. Bor bibbert. Hij loopt naar het raam bij zijn wastafel, misschien staat dat nog open. Opeens stekt de adem in zijn keel. De spiegel boven de wastafel is beslagen. Er staat iets op geschreven: 'Ga weg, voor het te laat is!'

Bor voelt zijn benen trillen en knippert met zijn ogen. Hij kijkt nog een keer naar de spiegel. De tekst is verdwenen. Is dit een droom, een nachtmerrie waarin hij een hoofdrol speelt?

Of is er toch iets anders aan de hand? Zou er toch meer op zolder zijn dan lijkt...

Bor rilt. 'Je ziet spoken die er niet zijn,' zegt hij hardop om zichzelf gerust te stellen.

In de verte slaat een kerkklok twaalf uur. Het spookuur is begonnen, denkt hij, en er is niemand die hem gelooft. Ook zijn vader niet, die met oordopjes in zijn oren slaapt en dwars door alles heen snurkt.

Misschien kan hij dat snurken als geheim wapen inzetten tegen de spoken, denkt Bor, want dat klinkt ook best wel eng.

Hij trekt het dekbed helemaal over zich heen.

VETTE PECH

Het is nog schemerig als Bor wakker wordt. Door het raam kijkt hij naar de met planten overgroeide begraafplaats.

Het zal je maar gebeuren, denkt hij. Je moeder gaat op een 'Ik moet mezelf terugvinden'-vakantie en ze vindt zichzelf dan terug samen met de baas van het 'All you can eat'-buffet in Turkije. Dat is inmiddels al maanden geleden en op een paar kaarten na met heel veel kusjes, en ik hou heus wel van je, heeft hij niks meer van haar gehoord.

'Pfft,' zegt Bor hardop.

Hij is er mooi klaar mee. Toen zijn moeder op zoek naar zichzelf ging, moest zijn vader op zoek naar een ander huis omdat het ook zoeken was naar geld.

Achter Bor staan een paar verhuisdozen die nog niet uitgepakt zijn.

Twee weken geleden hoorde papa dat dit huis aan de rand van het bos was vrijgekomen. Ze zochten er per direct iemand voor, want er waren in het verleden wel eens zwervers ingetrokken toen het leegstond.

Ze waren meteen gaan kijken. De mevrouw die de rondleiding gaf, keek een beetje moeilijk.

‘U heeft me niet verteld dat er ook een minderjarige bij is,’ zei ze met een zuur gezicht tegen papa. ‘Niet echt geschikt voor kinderen hier.’ Daar moest Bor haar stiekem gelijk in geven.

Het was een oud houten huis met afgebladderde verf en luiken die scheef naast de ramen hingen.

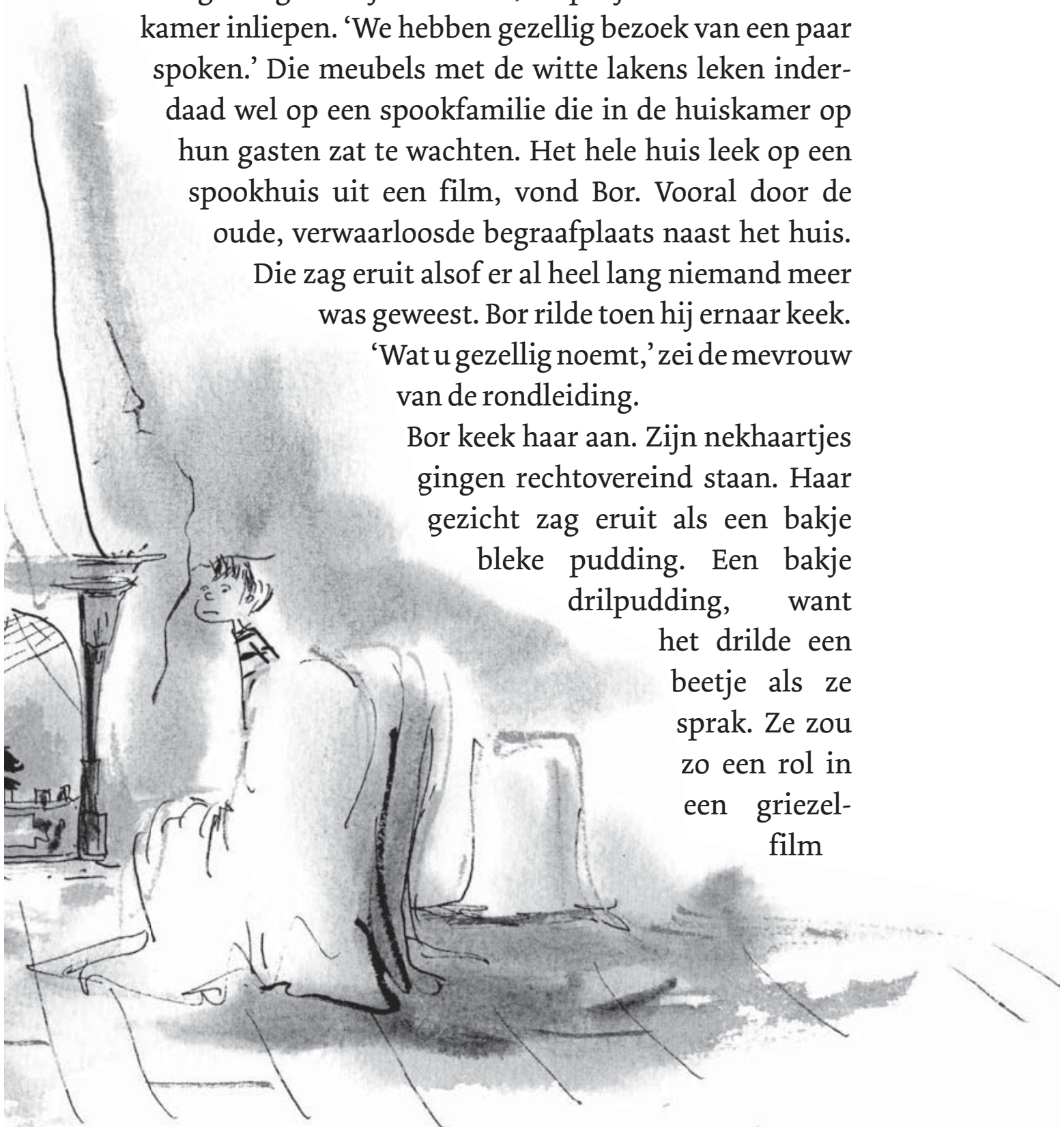
Het huis stond een beetje schuin en uit het dak staken drie grote, scheve, roestige schoorsteenpijpen. De regenpijpen waren hier en daar afgebroken en op sommige plekken hing de dakgoot nog maar met een paar draadjes aan het dak.

Binnen in huis waren allemaal witte lakens over de meubels gehangen. 'Kijk nou eens,' riep zijn vader toen ze de kamer inliepen. 'We hebben gezellig bezoek van een paar spoken.' Die meubels met de witte lakens leken inderdaad wel op een spookfamilie die in de huiskamer op hun gasten zat te wachten. Het hele huis leek op een spookhuis uit een film, vond Bor. Vooral door de oude, verwaarloosde begraafplaats naast het huis.

Die zag eruit alsof er al heel lang niemand meer was geweest. Bor rilde toen hij ernaar keek.

'Wat u gezellig noemt,' zei de mevrouw van de rondleiding.

Bor keek haar aan. Zijn nekhaartjes gingen recht overeind staan. Haar gezicht zag eruit als een bakje bleke pudding. Een bakje drilpudding, want het drilde een beetje als ze sprak. Ze zou zo een rol in een griezel-film

kunnen krijgen, dacht hij. Een bocheltje op haar rug en een hinkbeen erbij en verder zou ze dan gewoon zichzelf kunnen spelen.

Er waren allerlei spiegels in het huis. Bor trok in elke spiegel een gek gezicht.

‘Pas maar op,’ zei mevrouw Griezelpudding tegen hem. ‘Als de kerktoren slaat en je kijkt zo raar in die spiegel, dan blijft je gezicht altijd zo staan.’

Vandaar, wilde Bor bijna tegen haar zeggen. U hebt zeker ook een keertje raar in de spiegel gekeken toen de kerktoren net sloeg.

Griezelpudding bleef maar doorratelen. Dat het een oud krot was en dat ze maar niet begreep dat iemand hier wilde wonen. En dat het huis, als het nog eens leeg zou komen te staan, meteen moest worden afgebroken wat haar betreft. De begraafplaats moesten ze dan ook maar opruimen. Ze zou het wel vast voorstellen bij de gemeente.

‘Het spookt hier, de vorige bewoners zijn weggevlucht,’ vertelde ze nog.

Even later reed ze weg. ‘Je wil hier nog niet dood worden gevonden, toch?’ zei ze met een vals lachje als afscheid.

‘Wat een spook,’ zei papa. ‘Het lijkt net alsof ze er alles aan wil doen om ons hier niet te laten wonen. Ik denk juist dat we het hier heel lang gaan uithouden.’

‘Misschien heeft ze gelijk,’ zei Bor.

‘Nog geen honderd spoken krijgen ons hier weg,’ zei zijn vader. ‘Dit is echt een superplek om een nieuw leven op te bouwen, zo’n kans krijgen we niet nog een keer. Het is

ook nog eens een stuk goedkoper dan ons vorige huis. We mogen van geluk spreken dat dit op ons pad is gekomen.’ Toen wist Bor genoeg. Zijn vader wilde hier echt gaan wonen. Arme ik, dacht hij.

Bor kijkt nog een keer door het raam naar het verroeste hek van de begraafplaats.

‘Huh,’ zegt hij hardop. Zag hij dat goed? Liep er nou een jongen over de begraafplaats, in gekke ouderwetse kleren? Of beter gezegd, sprong er iemand van de ene grafzerk naar de andere? Zou er dan toch nog iemand hier aan het einde van de wereld wonen? Dat zou leuk zijn. Want het is verder toch echt wel vette pech als je hier midden in de zomer komt wonen. Met een vader die een vaag plan heeft om hier een beeldentuin te beginnen, met beelden die hij allemaal nog moet gaan maken.

Bor zucht. Lekker vette pech. Een moeder en een vader die allebei op zoek zijn. En hij dan? Is er iemand die denkt: wat moet Bor hier nou, wat heeft een jongen die nog helemaal moet gaan opbloeien hier in deze dooie boel te zoeken? Zelfs de dennenbomen op de begraafplaats lijken meer dood dan levend.

De jongen op de begraafplaats ziet hij niet meer.

Misschien kan hij straks een kijkje nemen. Een beetje gezelschap kan hij best gebruiken.

